

- 3) Gadījumā, ja tikai daži no izvirzītajiem nolūkiem varētu tikt kvalificēti kā īpaši nolūki šo tiesību normu izpratnē, vai nodokļu maksātāji tomēr var pretendēt uz pilnīgu strīdīgā maksājuma atlīdzināšanu, vai tikai uz daļēju atlīdzināšanu atkarībā no tā, kāda daļa no kopējām ar maksājumu finansētajām izmaksām neatbilstu īpašam nolūkam?
- 4) Gadījumā, ja atbilstoši uz iepriekšējiem jautājumiem sniegtajai atbildei maksājuma par elektroenerģijas sabiedriskajiem pakalpojumiem shēma būtu pilnīgi vai daļēji nesaderīga ar Savienības tiesībās paredzētajiem noteikumiem par nodokļu uzlikšanu elektroenerģijai, vai 2003. gada 27. oktobra direktīvas 18. panta 10. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka 2003. gada 27. oktobra direktīvā paredzēto minimālo likmju ievērošana ir vienīgais pienākums, kas līdz 2009. gada 1. janvārim attiecībā uz Franciju izriet no Savienības tiesībās paredzētajiem noteikumiem par nodokļu uzlikšanu elektroenerģijai?

(¹) Padomes 2003. gada 27. oktobra Direktīva 2003/96/EK, kas pārkārto Kopienas noteikumus par nodokļu uzlikšanu energoproduktiem un elektroenerģijai (OV L 283, 51. lpp.).

(²) Padomes 1992. gada 25. februāra Direktīva 92/12/EEK par vispārēju režīmu akcīzes precēm un par šādu preču glabāšanu, apriti un uzraudzību (OV L 76, 1. lpp.).

(³) Padomes 2008. gada 16. decembra Direktīva 2008/118/EK par akcīzes nodokļa piemērošanas vispārēju režīmu, ar ko atceļ Direktīvu 92/12/EEK (OV L 9, 12. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 3. martā iesniedza Lietuvas Aukščiausiasis Teismas (Lietuva) – UAB “Aviabaltika”/BAB Ūkio bankas

(Lieta C-107/17)

(2017/C 161/14)

Tiesvedības valoda – lietuviešu

Iesniedzējtiesa

Lietuvas Aukščiausiasis Teismas

Pamatlietas puses

Kasācijas sūdzības iesniedzēja: UAB “Aviabaltika”

Otra lietas dalībiece kasācijas instancē: BAB “Ūkio bankas”

Prejudiciālie jautājumi

1. Vai Direktīvas 2002/47 (¹) 4. panta 5. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to dalībvalstīm ir paredzēts pienākums noteikt tādu tiesisko regulējumu, pamatojoties uz kuru finanšu nodrošinājums nenonāk nodrošinājumaņēmēja (bankrotējošās bankas) bankrota mantas masā? Citiem vārdiem sakot, vai dalībvalstīm ir pienākums noteikt tādu tiesisko regulējumu, lai nodrošinājumaņēmējs (banka) varētu *de facto* apmierināt savu prasījumu, kurš nodrošināts ar finanšu nodrošinājumu (bankas kontā esošiem līdzekļiem un prasījuma tiesībām uz tiem), neraugoties uz to, ka piespiedu izpildes gadījumā iestājas pēc tam, kad jau ir sācies nodrošinājumaņēmēja (bankas) likvidācijas process?
2. Vai Direktīvas 2002/47 4. panta 1. un 5. punkts sistēmiski ir jāinterpretē tādējādi, ka tajās nodrošinājuma devējam ir piešķirtas tiesības prasīt, lai nodrošinājumaņēmējs (banka) savu prasījumu, kas nodrošināts ar finanšu nodrošinājumu (bankas kontā esošiem līdzekļiem un prasījuma tiesībām uz tiem), vispirms apmierinātu no finanšu nodrošinājuma, un ka tajās ir noteikts attiecīgs finanšu nodrošinājumaņēmēja pienākums šādu prasījumu izpildīt, neraugoties uz sākotnējo likvidācijas procesu?

3. Ja atbilde uz otro jautājumu ir noliedzīga, bet nodrošinājuma devējs apmierina nodrošinājuma ņēmēja ar finanšu nodrošinājumu nodrošināto prasījumu no citas savas mantas, – vai Direktīvas 2002/47 normas, it īpaši tās 4. un 8. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka nodrošinājuma devējam arī būtu piemērojams izņēmums no nodrošinājuma ņēmēja (bankas) kreditoru vienlīdzības maksātnespējas procedūrā un būtu attiecībā pret citiem kreditoriem piešķirama prioritāte finanšu nodrošinājuma atgūšanā maksātnespējas procedūrā?

(¹) Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 6. jūnija Direktīva 2002/47/EK par finanšu nodrošinājuma līgumiem, OV 2002, L 168, 43. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 3. martā iesniedza Vilniaus apygardos administracinis teismas (Lietuva) (UAB “Enteco Baltic”/Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Lieta C-108/17)

(2017/C 161/15)

Tiesvedības valoda – lietuviešu

Iesniedzējtiesa

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Pamatlietas puses

Prasītāja: UAB “Enteco Baltic”

Atbildētājs: Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai PVN direktīvas (¹) 143. panta 2. punkta noteikumi ir interpretējami tādējādi, ka dalībvalsts nodokļu iestādei ir aizliegts atteikties piemērot PVN direktīvas 143. panta 1. punkta d) apakšpunktā paredzēto atbrīvojumu pamatojoties vienīgi uz to, ka importa laikā bija paredzēts piegādāt preces vienam PVN maksātājam un tādēļ importa deklarācijā ir norādīts tā PVN maksātāja kods, tomēr vēlāk, mainoties apstākļiem, preces tika piegādātas citai personai, kas ir nodokļa maksātāja (PVN maksātājam), un valsts iestādei tika iesniegta visa informācija par faktiskā ieguvēja identitāti?
- 2) Vai tādos apstākļos, kādi ir pamatlietā, PVN direktīvas 143. panta 1. punkta d) apakšpunkta noteikumus var interpretēt tādējādi, ka preču transportēšana no vienas dalībvalsts teritorijā esošas akcīzes preču noliktavas uz citas dalībvalsts teritorijā esošu akcīzes preču noliktavu, ko apstiprina neapstrīdēti dokumenti (*e-AD* [elektronisks administratīvais dokuments] pavadzīmes un *e-ROR* [elektronisks saņemšanas apliecinājums] apstiprinājumi) var tikt uzskatīti par pietiekamiem pierādījumiem, kas apstiprina preču transportēšanas faktu uz citu dalībvalsti?
- 3) Vai PVN direktīvas 143. panta 1. punkta d) apakšpunkta noteikumus var interpretēt tādējādi, ka ar tiem dalībvalsts nodokļu iestādei ir aizliegts atteikt šajā punktā paredzēto atbrīvojumu, ja tiesības rīkoties preču ieguvējam bija nodotas nevis tiešā veidā, bet gan ar viņa norādīto trešo personu (transporta uzņēmumu/akcīzes preču noliktavu) starpniecību?
- 4) Vai PVN neitralitātes un tiesiskās palāvības aizsardzības principiem nav pretrunā administratīvā prakse, atbilstoši kurai atšķiras interpretācija par to, kas ir uzskatāms par tiesību rīkoties ar precēm nodošanu, un par to, kādi pierādījumi ir jāiesniedz šādas nodošanas pamatošanai, – atkarībā no tā, vai ir piemērojami PVN direktīvas 167. panta vai 143. panta 1. punkta d) apakšpunkta noteikumi?